

Sygn. akt II K 864/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

C., dnia 02 lutego 2017 roku

Sąd Rejonowy w C. II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Domurad- Wilkowska

Protokolant: Monika Tarnowska

przy udziale Prokuratora: Przemysława Bońkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 02 lutego 2017 roku w C.

sprawy:

J. L., urodzonego dnia (...) w C., syna J. i C. z domu K.

oskarżonego o to, że:

w dniu 29 października 2016 roku na drodze publicznej na odcinku S. – P. kierował pojazdem mechanicznym B. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości: I badanie 0,99 mg/l, II badanie 0,95 mg/l, III badanie 0,99 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k.

ORZEKA:

- oskarżonego **J. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a § 1 k.k., z tym że ustala, iż stężenie alkoholu u oskarżonego wynosiło 2,58 ‰ alkoholu we krwi i za to na podstawie art. 178a § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;
- na podstawie art. 42 § 2 k.k., art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat;
- na podstawie art. 43a § 2 k.k. orzeka od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
- na podstawie art. 43b k.k. orzeka podanie wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie wyroku na tablicy ogłoszeń Sądu Rejonowego w C. przez okres 7 (siedmiu) dni.
- na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego wobec oskarżonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 29 października 2016r.;
- obciąża oskarżonego opłatą w kwocie 60 (sześćdziesiąt) złotych oraz pozostałymi kosztami sądowymi w sprawie w kwocie 287 (dwieście osiemdziesiąt siedem) złotych 90 (dziewięćdziesiąt) groszy.

II K 864/16

UZASADNIENIE

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

J. L. pracuje w S. w firmie (...) na stanowisku magazyniera. W dniu 29 października 2016r. kończył on pracę o godz. 20.00. Następnie razem z kolegami na jednym z parkingów w S. spożywał alkohol w postaci wódki. Alkohol spożywany był w samochodzie J. L. marki B. o nr rej. (...). J. L. wypił co najmniej 300 ml wódki. Po wypiciu alkoholu koledzy poszli do domów, zaś J. L. wyruszył swoim samochodem w drogę do domu, do miejscowości G., oddalonej o około 14-15 km od S..

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 7, 75)

Jadąc z S. drogą w kierunku G., w miejscowości P., J. L. uderzył w ogrodzenie i stracił przytomność. Na miejsce przyjechała Policja. Następnie w szpitalu od J. L. pobrano krew w celu stwierdzenia zawartości alkoholu. Kolejno, na terenie Komendy Powiatowej Policji w C. J. L. został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Urządzenie Alkometr A 2.0 wskazało wyniki 0,99 mg/l (godz. 23.29), 0,95 mg/l (godz. 23.30) oraz 0,99 mg/l (godz. 23.31) alkoholu w wydychanym powietrzu. W próbce krwi pobranej od J. L. stwierdzono zaś 2,58 ‰ alkoholu etylowego.

(dowód – wyjaśnienia oskarżonego k. 7, 75, protokół badania trzeźwości k. 2, świadectwo wzorcowania k. 9, opinia k. 41-42)

Oskarżony ma 33 lata, posiada wykształcenie średnie, z zawodu jest mechanikiem. Oskarżony pracuje w S. w firmie (...) na stanowisku magazyniera z wynagrodzeniem 2000 złotych brutto miesięcznie. Oskarżony jest żonaty, jego żona pracuje z takim samym wynagrodzeniem. Oskarżony ma jedno dziecko w wieku 5 lat, które pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony jest współwłaścicielem domu o powierzchni 130 m² na działce o powierzchni 12 arów. Oskarżony nie był karany. Oskarżony nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie ani odwykowo. (oświadczenie oskarżonego k. 74-75, dane osobowo – poznawcze k. 20, karta karna k.13)

Oskarżony **J. L.** będąc przesłuchanym w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Wskazał, że w dniu 29 października 2016r. około godz. 20.00 skończył pracę i na jednym z parkingów w S. w swoim samochodzie marki B. o nr rej. (...) spożywał wódkę z trzema kolegami z pracy. Wypił około 300 ml wódki. Wódki niczym nie popijał, a wcześniej około godz. 17.00 jadł kolację. Po wypiciu alkoholu koledzy poszli do domu, a oskarżony wyruszył w drogę samochodem do domu. Jadąc z S. w kierunku G. uderzył o jakieś ogrodzenie, nie pamięta co się dalej działo. Oskarżony dodał, że posiada prawo jazdy od około 10 lat, a w przeszłości w 2014r. był karany za podobne przestępstwo i miał odebrane prawo jazdy na 6 miesięcy. (k. 7)

Oskarżony **J. L.** w toku rozprawy głównej przed Sądem także przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia. Potwierdził swoje depozycje z postępowania przygotowawczego. Nadto podał, że mieli z kolegami więcej niż jedną butelkę wódki o pojemności 0,5 litra, zaś on sam mógł wypić więcej niż 300 ml wódki. Po około godzinie gdy oskarżony skończył pić alkohol, pojechał do domu. Z S. jest to odległość około 14-15 km. Po drodze, w miejscowości P. uderzył w ogrodzenie. Dodał, że wiedział, iż po alkoholu nie można jeździć samochodem. Nie umiał wytłumaczyć swojego zachowania. (k. 75)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu przyznanie się oskarżonego do popełniania zarzucanego mu czynu nie może budzić wątpliwości. Wina oskarżonego jest bowiem niewątpliwie potwierdzona także innymi dowodami zgromadzonymi w sprawie.

W ocenie Sądu krótkie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego zasługują na nadanie im waloru wiarygodności. Oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wprost wskazał jaki alkohol i kiedy spożywał. Treść tych depozycji potwierdzona została dowodami z dokumentów.

Sąd nadał przymiot wiarygodności opinii biegłego dr G. P. z przeprowadzonych badań chemicznych. (k. 41-42) Została ona bowiem sporządzona przez podmiot fachowy, na żądanie uprawnionego organu, w prawem przewidzianej procedurze i zgodnie z wymaganiami wiedzy medycznej. Nie była też kwestionowana przez żadną ze stron w toku postępowania i Sąd również nie znalazł powodu aby podważyć ją z urzędu.

Sąd ocenił nadto jako wiarygodne pozostałe dokumenty zgromadzone i ujawnione w sprawie, uznając iż są one jednoznaczne i pełne, a w toku postępowania nie zgłaszano również zastrzeżeń co do ich treści.

Podsumowując analizę materiału dowodowego dotyczącego czynu przypisanego oskarżonemu podkreślić należy, iż w ocenie Sądu вина J. L. została w pełni udowodniona, a zgromadzone dowody w sposób kompleksowy i uzupełniający się przedstawiają jednolitą i nie budzącą wątpliwości wersję wydarzeń.

Oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 178 a § 1 kk. Sam fakt prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości pociąga za sobą odpowiedzialność z tego przepisu, chociażby pojazd był prowadzony prawidłowo i kierujący nie spowodował konkretnego niebezpieczeństwa. Bez znaczenia jest tu także odcinek drogi jaki przejechał oskarżony. Przepis ten penalizuje bowiem prowadzenie pojazdu, nie oznacza to pokonania jakiegось dłuższego odcinka drogi, ale już wprowadzenie pojazdu w ruch i podjęcie jazdy jest równoznaczne z jego prowadzeniem, wystarczy więc już samo ruszenie pojazdem z miejsca.

Oskarżony prowadząc pojazd mechaniczny znajdował się w stanie nietrzeźwości w rozumieniu art. 115 § 16 k.k., bowiem badanie wykazało u niego 2,58 ‰ alkoholu etylowego we krwi. Przepis ten definiuje stan nietrzeźwości jako sytuację, w której zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 ‰ albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość lub zawartość alkoholu w 1 dm³ wydychanego powietrza przekracza 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tą wartość. U oskarżonego stężenie alkoholu przekraczało ponad czterokrotnie wskazaną wartość, a zatem znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

Stan nietrzeźwości, w którym znajdował się oskarżony, nie był nadto przez niego negowany.

W czasie popełnienia czynu oskarżony był osobą dorosłą, w pełni poczytalną, nadto doskonale zdawał sobie sprawę z bezprawności swojego postępowania oraz z tego, że nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca bezprawność czynu lub winę. Można więc było od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem.

Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd wziął pod uwagę - zgodnie z art. 53 k.k. - szereg okoliczności wpływających na jej wymiar, a zwłaszcza sposób zachowania sprawcy, stopień społecznej szkodliwości przypisanego mu czynu, właściwości i warunki osobiste sprawcy oraz jego sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu.

Uznając oskarżonego J. L. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 178a § 1 Sąd skazał go na podstawie art. 178a § 1 k.k. na karę 3 (trzech) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie.

Wymierzając oskarżonemu karę Sąd wziął pod uwagę po stronie okoliczności obciążających fakt znacznej społecznej szkodliwości popełnionego przez oskarżonego czynu. Oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę z tego, że popełnia przestępstwo. Jako osoba dorosła, w pełni poczytalna, wiedział, że nie można kierować pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości, był w pełni świadomy swojego postępowania, można było więc od niego wymagać zachowania zgodnego z prawem. Taka postawa oskarżonego w sposób jednoznaczny wskazuje na jego lekceważący stosunek do wymiaru sprawiedliwości. Dodatkowo należy wskazać na inne okoliczności. J. L. jak wykazało badanie na zawartość alkoholu miał 2,58 ‰ alkoholu we krwi. Nie może budzić wątpliwości, iż jest to stan silnego upojenia alkoholowego. Okoliczność ta zdaniem Sądu wpływa na wymiar kary w zakresie jej zaostrzenia. Oznacza ona, iż jego stan nietrzeźwości nie był czymś przypadkowym. Jednocześnie mimo takiego upojenia alkoholem oskarżony kierował samochodem. Co więcej, pokonywał kilkunastokilometrowy odcinek drogi do swojego miejsca zamieszkania.

Po drodze, na skutek upojenia alkoholem, uderzył w ogrodzenie. Zachowanie oskarżonego mogło spowodować więc poważne w skutkach zdarzenie drogowe. Stąd też uznać należy, iż oskarżony nie liczył się z innymi uczestnikami ruchu.

Po stronie okoliczności łagodzących Sąd poczytał jedynie uprzednią niekaralność oskarżonego.

Popelnione przez oskarżonego przestępstwo zagrożone jest karą grzywny, ograniczenia wolności lub pozbawienia wolności. W ocenie Sądu w sytuacji gdy oskarżony co prawda pracuje, jednak posiada na utrzymaniu dziecko, nadto spona zaciągnięty kredyt na zakup domu, nie byłby on w stanie ponieść dolegliwości finansowej jaką stanowi niewątpliwie kara grzywny. Zdaniem Sądu kara ograniczenia wolności jest sprawiedliwa i słuszna. Kara w takim wymiarze jest adekwatna w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości czynu. Oskarżony, w przekonaniu Sądu, będzie w stanie wykonywać nieodpłatną, kontrolowaną pracę na cele społeczne, zwłaszcza, że jej wymiar w miesiącach oraz stosunku godzinowym także ustalony został w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

W ocenie Sądu, w przedmiotowej sprawie nie zaistniały przesłanki do warunkowego umorzenia postępowania karnego wobec oskarżonego. Co prawda oskarżony figuruje w kartotece karnej jako osoba niekarana, zaś przestępstwo mu zarzucone zagrożone jest karą do 5 lat pozbawienia wolności. Jednakże, w przekonaniu Sądu, nie można uznać, iż wina i społeczna szkodliwość czynu zarzucanego oskarżonemu nie są znaczne. Wręcz przeciwnie, uznać należy, iż stopień zawinienia oskarżonego jest wysoki, a społeczna szkodliwość popełnionego przez niego czynu znaczna. Oskarżony po pracy, wraz z kolegami, spożywał alkohol w swoim samochodzie. Mimo wypicia co najmniej 300 ml wódki, postanowił jechać samochodem do domu, do miejscowości oddalonej o kilkanaście kilometrów. Działanie oskarżonego doprowadziło do kolizji drogowej bowiem uderzył on w ogrodzenie i rozbił samochód. Postępowanie oskarżonego mogło zaś niewątpliwie doprowadzić do znacznie tragiczniejszego w skutkach zdarzenia drogowego biorąc pod uwagę stan nietrzeźwości w jakim znajdował się oskarżony. Był to stan upojenia alkoholowego. Postępowania oskarżonego nie da się wytłumaczyć w żaden racjonalny sposób. Oskarżony doskonale wiedział, że nie wolno jeździć samochodem po alkoholu. Mimo takiego upojenia alkoholem podjął sam, dobrowolnie decyzję o kierowaniu pojazdem. Wszystkie te okoliczności świadczą jednoznacznie przeciwko zastosowaniu wobec oskarżonego dobrodziejstwa w postaci warunkowego umorzenia postępowania karnego.

W znowelizowanym art. 42 § 2 k.k., który wszedł w życie z dniem 18 maja 2015r., przewidziano obligatoryjne orzekanie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych albo pojazdów określonego rodzaju, na okres nie krótszy niż 3 lata, wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, który w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości, pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia określonego w art. 173, 174 lub 177 k.k.

Zważywszy na stan nietrzeźwości oskarżonego Sąd uznał, iż zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych winien być orzeczony na okres 3 lat. Brak było podstaw do wyłączenia z zakresu tego środka karnego określonego typu pojazdów mechanicznych. Sąd uznał więc, iż realną represją dla oskarżonego będzie zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat. Ustalając taki właśnie okres Sąd wziął pod uwagę, iż oskarżony sam dobrowolnie wprowadził się w stan nietrzeźwości i mimo upojenia alkoholem podjął decyzję o prowadzeniu pojazdu. W ocenie Sądu trzyletni okres zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie środkiem karnym adekwatnym do popełnionego przez oskarżonego czynu. Oskarżony świadomie wprowadził się w stan nietrzeźwości, nadto po wypiciu alkoholu wsiadł za kierownicę samochodu. Dlatego też zdaniem Sądu adekwatne w stosunku do stopnia winy oskarżonego będzie wymierzenie mu zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat, tym bardziej iż jest to okres minimalny.

Nadto na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Wysokość świadczenia Sąd ustalił na kwotę minimalną 5.000 złotych albowiem w oparciu o znowelizowane przepisy w razie skazania sprawcy za przestępstwo określone w art. 178a § 1 k.k. sąd orzeka obligatoryjnie świadczenie pieniężne w wysokości od 5.000 złotych do 60.000 złotych.

Zgodnie z treścią art. 43b k.k. sąd może orzec o podaniu wyroku do publicznej wiadomości w określony sposób jeżeli uzna to za celowe, w szczególności ze względu na społeczne oddziaływanie skazania, o ile nie narusza to interesu

pokrzywdzonego. Mając powyższe na uwadze, a przede wszystkim nagminność popełniania tego rodzaju przestępstw, Sąd uznał, iż celowym dla osiągnięcia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej, a nadto prewencji generalnej, będzie podanie tego wyroku do publicznej wiadomości.

Sąd także w oparciu o treść art. 63 § 4 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów – okres zatrzymania prawa jazdy.

Zdaniem Sądu orzeczona wobec oskarżonego kara ograniczenia wolności i środki karne są sprawiedliwe i słuszne w odczuciu społecznym, spełnią tym samym wymogi prewencji generalnej, jak również stanowią zasłużoną dolegliwość jaka spotka oskarżonego za naruszenie pozostających pod ochroną prawa dóbr. Kara ta i środki karne są również współmierne do stopnia winy i społecznej szkodliwości przypisanego oskarżonemu czynu.

Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 627 k.p.k., a także na podstawie ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm) Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe w całości we wskazanej w wyroku wysokości. O kosztach Sąd orzekł mając na uwadze sytuację materialną i rodzinną oskarżonego. Sąd uznał, że oskarżony ma realne możliwości majątkowe pozwalające na ich zapłatę.

Z tych wszystkich względów orzeczono jak w części dyspozycyjnej wyroku.